

viser sig i Praksis, hvad Korn angaar, at Prisen paa det tykke Korn paa ingen Maade er stegen i samme Forhold som Toldens Beløb, slet ikke. Var det saa, havde disse tykke Eksportører kun en lille Interesse i at faa Udsøfelsespræmie ved Udsøfelse af deres Korn, dersom de virkelig havde den samme Pris i Landet. Altsaa erkender jeg, at den Præmie paa fremmed, tykt Mel sandsynligvis vil opføre sig, dersom en saadan Bestemmelse bliver vedtagen; men man kan naturligvis ikke se ind i Fremtiden. Smidlertid vil jeg dog nok spørge, om det ærede Medlem anser det for sandsynligt, at den vil blive vedtagen. Jeg anser det for i allerhøjeste Grad usandsynligt, og jeg tror rigtignok, det vilde være temmelig utillæbeligt, om man af Hensyn til en mulig Forandring i den fremmede Toldblovgivning ikke opfyldte det efter min Mening uafviselige Bøvlighedskrav, man har paa at blive beskyttet her i Landet mod Konkurrencen mod fremmed præmieret Mel. Skulde Larvsagen dertil ophøre, er det ogsaa meget hurtigt gjort at faa Virkningen gennem denne Toldbestemmelse til at ophøre. Det ærede Medlem betegnede denne Melstold som udelukkende til Fordel for Møllerne. Den Betragtning deler jeg ikke, og jeg tror ogsaa, jeg udtalte det ved Fremsettelsen af Lovforslaget, at jeg anser det ogsaa for at være i Landbrugets Interesse, at der er et livligt Odkøb af Korn herhjemme. Jeg ved, at mange Landmænd have gjort den bedrøvelige Erfaring, hvor vanskeligt det er at blive af med endogsaa meget godt Korn, fordi der ingen Købere er til det, og den Udvej at bruge godt, ja, meget godt Korn til at fodre op, den har man naturligvis, det er klart; men at det vilde være en stor Fordel, dersom man kunde sælge sin Hvede til mellem 6 og 7 i Stedet for nu, da man kun kan faa 5 eller lidt derover for den netto, saa at give den til sine Svin og Køer, tror jeg, ingen Landmand vil kunne modsig. I alt Fald vil jeg opfordre dem, der tvivle derpaa, til at tale med tykke eller svenske Landmænd om, hvad deres Mening er om Betydningen af den Kornstold, der beskytter dem der. Der behøves kun en Sammenligning mellem disse Landes Kornpriser og dem, vi have her for lige godt Korn, for at blive overbevist om, hvilken Betydning Kornstolden har for Landbruget i disse Lande.

Det ærede Medlems Bemærkning om, at Delinkventomkostningerne i og for sig ere af mindre Betydning, er uimodsigelig rigtig, og jeg tror ogsaa, jeg nævnte det ved Fremsettelsen af Lovforslaget. Men naar han mener, at fordi Statskassens Overtagelse af Delinkventomkostningerne vil blive en større

Lettelse for Købstadkommunerne end for Landet, regnet ud pr. Hoved, skulde den aldrig kunne accepteres af Folketinget, kan jeg ikke nægte, at denne Udtalelse forbausjer mig i høj Grad, navnlig fra det ærede Medlems Side, som jo indlyselig her har foreslaaet, at $2\frac{1}{2}$ Millioner Kroner af Statskassen skulde anvendes alene til Landbruget. Det forekommer mig at ligge meget nær, at det ærede Medlem saa straks maatte have gjort sig den Forestilling, at lige over for dem, der have lige Interesse for Byerne og for Landdistrikterne, vilde en saadan Bestemmelse være umulig at gennemføre. Det forekommer mig at være en ganske logisk Slutning. Jeg skulde meget beklage, om vi her i Landet vare komne til det Standpunkt, at vi ikke kunne vedtage noget til Fordel for en Del af Befolkningen, uden at den anden skulde have det samme. Det vilde give en yderligere Stagnering i Lovgivningsarbejdet. Altsaa den Udtalelse, at man vil modsætte sig, at en Udgift, som egentlig talt ikke vedkommer Kommunerne, og som man ofte og længe har forlangt overtaget af Staten, nu skulde blive ved Kommunerne, hvorfor? — fordi man kan regne ud, at pr. Hoved falder der noget mere paa Købstadbefolkningen end paa Landbefolkningen, denne Udtalelse forekommer mig at være af den Art, at man maa spørge sig selv, hvorledes det saa for Fremtiden vil være muligt at gennemføre nogen Foranstaltning, naar det paa den Maade skal afvejes, at ingen maa faa noget, uden at alle faa affurat lige saa meget. Det er en ganske lignende Betragtning, der fremsættes med Hensyn til Brændevinsskatten. Den lyder omtrent saaledes: Selv om Skatten er nok saa fortræffelig i og for sig, selv om man kunde vente sig nok saa gode Frugter for Samsundet af den, vil den alligevel ikke være tilstedebeliggende, naar ikke de samme, som betale Brændevinsafgiften, ogsaa faa Pengene igen. Ja, det var i sin Almindelighed omtrent Betragtningen, og naar jeg tidligere ved Fremsettelsen af Lovforslaget har henvist til, at man allerede i Forvejen havde ydet dette Bederlag for Skatten og Brændevinsskatten, saa udtalte det ærede Medlem derom: Ja, det er nu bag efter; Bordet fanger; det, man en Gang har faaet, beholder man, og saa taler man ikke mere om det. So, jeg har i alt Fald Ret til at tale derom; thi det var i 1889—90, at jeg havde det samlede Forslag fremme om Skatten og Brændevinsskatten med Anvendelse blandt andet til Kommunerne af Overskuddet, og da mødte jeg baade i dette Ting og det andet Ting den Indsigelse, at Udbyttet maatte komme de samme Lag i Be-